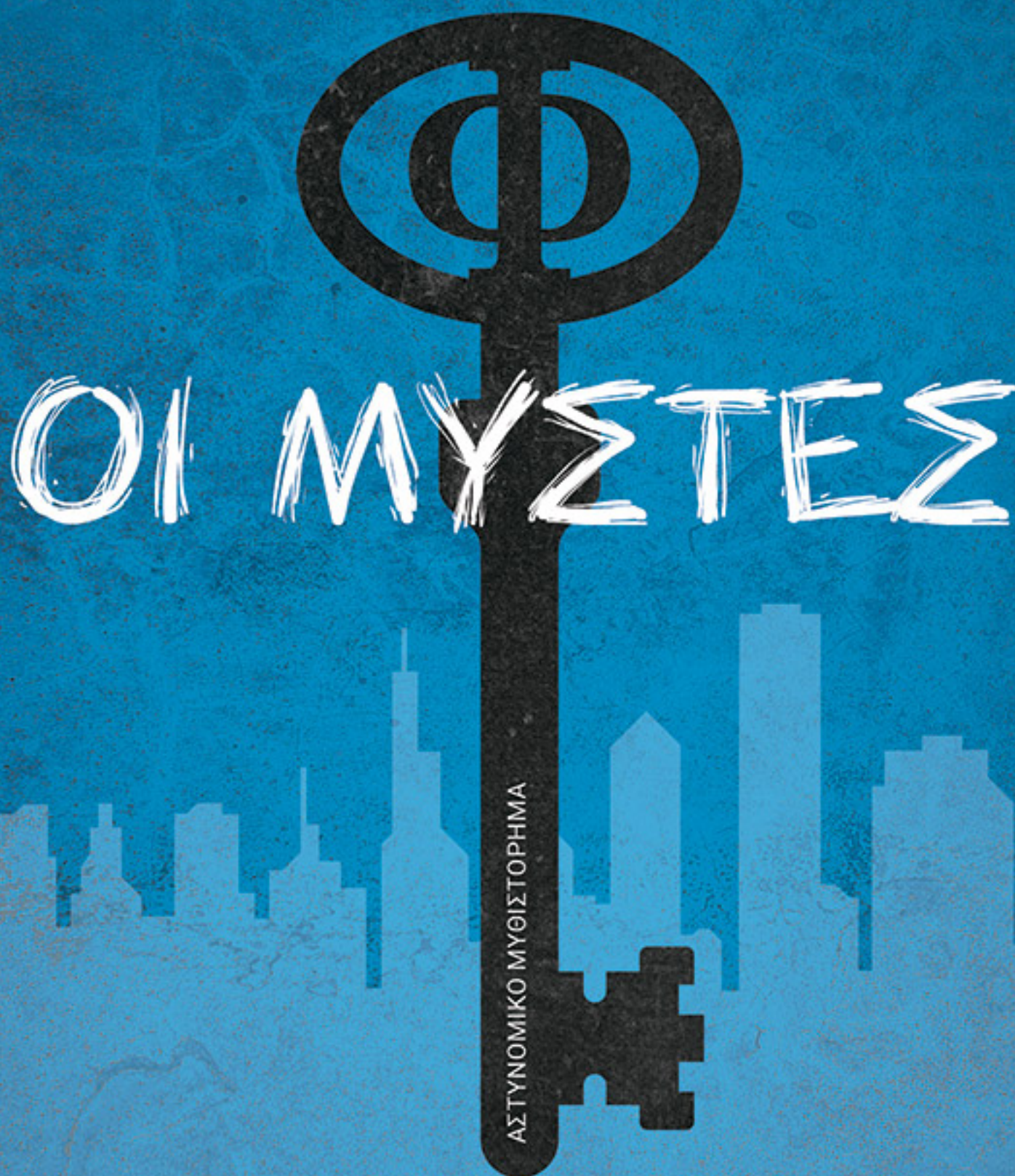

ΕΛΕΝΑ ΚΟΡΔΕΛΛΑ

Υπάρχει τιμωρία ανάλογη με το έγκλημα,
πέρα από όρια και νόμους;

Κάπου στην Πάτρα
Φεβρουάριος 1990

Πρόλογος

.....

Τιμωρία

«Πόσες φορές ισχυριστήκατε ότι κάποιος δράστης ήθελε κρέμασμα; Πόσες φορές εκφράσατε την άποψη ότι η θανατική ποινή θα έπρεπε να υπάρχει ακόμη στην Ελλάδα για ορισμένα εγκλήματα; Και πόσες φορές φωνάξατε ότι τα ισόβια πρέπει να είναι πραγματικά ισόβια;»

Η σιωπή που ήρθε προς απάντηση στην ερώτηση του Κίμωνα επιβεβαίωσε ότι οι περισσότεροι, αν όχι όλοι, οι ακροατές του είχαν όχι μόνο ενστερνιστεί αυτές τις απόψεις, αλλά πιθανότατα αυτή τη στιγμή να αναλογίζονταν και πόσο συχνά είχαν επιχειρηματολογήσει υπέρ αυτών των θέσεων, απέναντι σ' εκείνους που υποστήριζαν το υπάρχον, πιο φιλελεύθερο σύστημα.

Μέσα από τη μάσκα, που κάλυπτε όλο του το πρόσωπο,

χαμογέλασε στραβά. Για να δούμε, ποια θα είναι η αντίδρασή σας τώρα που θα κληθείτε να αποφασίσετε ενεργά; σκέφτηκε, μην περιμένοντας κάτι διαφορετικό από την τελευταία φορά που είχε επαναλάβει την ίδια διαδικασία.

Έπειτα, χτύπησε μία φορά τα χέρια του παλαμάκια. Η κόκκινη αυλαία, στο παλιό θεατράκι όπου βρίσκονταν, τραβήχτηκε μεμιάς στην άκρη, αποκαλύπτοντας μια σκηνή βουτηγμένη στο σκοτάδι.

«Όπως γνωρίζετε, το σύστημα της Ελλάδος είναι σωφρονιστικό και όχι τιμωρητικό» ανέφερε σαν άλλος λέκτορας του ποινικού δικαίου «άσχετα αν με τις συνθήκες κράτησης θα μπορούσε ο καθείς να εκφράσει την αντίθετη άποψη».

Οι θεατές τον άκουγαν με προσοχή, παρόλο που προσπαθούσαν, αν και μάταια, να διακρίνουν τι έκρυβε το επί σκηνής σκοτάδι.

«...Ό,τι και να πει κανείς, το συμπέρασμα που βγαίνει από όλους είναι ένα: Η τιμωρία δεν συνάδει με το έγκλημα, σωστά;»

Η ερώτηση ήταν ρητορική, δεν περίμενε καμία απάντηση, μα και πάλι είδε αρκετά κεφάλια να κατανεύουν ζωηρά.

Δίχως άλλη αναμονή, χτύπησε δεύτερη φορά παλαμάκια και ένας προβολέας άναψε, φωτίζοντας άπλετα το κέντρο της σκηνής.

Με ευχαρίστηση, άκουσε το κοινό, που περίμενε με περιέργεια, να παίρνει συλλογικά μια απότομη ανάσα έκπληξης ανάμεικτης με δέος.

Το σιδερένιο κλουβί, που βρισκόταν στο κέντρο της σκηνής, είχε τραβήξει πλήρως την προσοχή τους. Το ίδιο

και η αλυσοδεμένη γυναίκα που βρισκόταν μέσα σε αυτό. Ήταν γονατιστή, με τα μαλλιά άλυστα και ανακατωμένα, ενώ το πρόσωπό της φαινόταν βρόμικο από τα δάκρυα, που είχαν κάνει τη μάσκα να τρέξει και να το πασαλείψει. Τα νύχια της ήταν σπασμένα και τα μάτια της, πρησμένα από το κλάμα, έτρεχαν βουβά, ενώ το όποιο κλαψούρισμα ή βογκητό της το έκλεβε το χοντρό ύφασμα που είχαν χώσει στο στόμα της, καλύπτοντάς το επιπλέον με μονωτική ταινία. Φαινόταν εξαντλημένη, παραιτημένη και παραδομένη στη μοίρα που την περίμενε, αφού προφανώς τα προηγούμενα παρακάλια της είχαν πέσει στο κενό.

«Όλοι σας γνωρίζετε την κυρία...» απευθύνθηκε και πάλι στους θεατές, τονίζοντας ειρωνικά το *κυρία*. «Και όλοι γνωρίζετε τον λόγο ύπαρξης της οργάνωσής μας». Έκανε μια μικρή παύση, για να σιγουρευτεί ότι ήταν όλοι και πάλι προσηλωμένοι σε αυτόν, πριν συνεχίσει: «Είμαστε εδώ για να αποδώσουμε ανάλογη με το έγκλημα τιμωρία, αφού φυσικά έχουμε λάβει υπόψη όλους τους παράγοντες που οδήγησαν σε αυτό. Είμαστε εκείνοι που εφαρμόζουν τη χρυσή τομή, τη Θεϊκή Αναλογία!» κατέληξε μεγαλόφωνα.

Το κοινό τον παρατηρούσε σχεδόν εκστασιασμένο καθώς κατέβηκε από το πόντιουμ και πλησίασε με σκόπιμα αργές κινήσεις το κλουβί.

«Ποια είναι τα εγκλήματα αυτής της γυναίκας;» ρώτησε ξανά, χωρίς να απευθύνεται κάπου συγκεκριμένα. «Είναι εκείνη που άφησε τα δίδυμα παιδιά της, ηλικίας μόλις έντεκα μηνών, να πεθάνουν από αφυδάτωση και ασιτία!» απάντησε μόνος του. «Επτά ολόκληρες ημέρες, τους στέρησε την τροφή και το νερό. Και γιατί παρακαλώ;»

Στράφηκε σχεδόν θεατρικά προς το κοινό, απολαμβάνοντας το σιγανό μουρμουρητό που είχε ξεκινήσει και την κορύφωση του σασπένς που δημιουργούσε τόση ώρα.

«Γιατί υποπτευόταν ότι ο σύζυγός της, που έλειπε εκείνες τις ημέρες σε ταξίδι, την απατούσε!»

Βαριές κατάρες προστέθηκαν τώρα στα μουρμουρητά, προερχόμενες κυρίως από τη δεξιά πλευρά του αμφιθεάτρου, εκεί όπου ήξερε ότι κάθονταν οι συγγενείς των θυμάτων.

Όσες φορές και να είχε επαναλάβει αυτή τη διαδικασία με άλλους δράστες, η ηδονή που του έδινε η αίσθηση του ελέγχου που ασκούσε εκείνη την ώρα δεν πάλιωνε ποτέ. Θα μπορούσε να το κάνει κάθε μέρα αυτό, και μάλιστα με μεγάλη ευχαρίστηση.

«Σκέφτηκε, βλέπετε, ότι έτσι θα τον πλήγωνε ή θα παρακινούσε το ενδιαφέρον του για να μείνει εκείνος κοντά της. Άλλωστε, τι πιο σίγουρο από το να ενωθεί ένα ζευγάρι μπροστά σε μια τραγωδία, έτσι;»

Την τελευταία ερώτηση την απηύθυνε σ' εκείνη, που συνέχιζε να παραμένει με το κεφάλι κατεβασμένο, κουνώντας το όμως τώρα πέρα δώθε σπασμωδικά.

Την αγνόησε και ξαναγύρισε προς το κοινό. «Και τι κατάφερε; Να τον στείλει κι εκείνον στον τάφο!» δήλωσε ψυχρά, δείχνοντάς τη με το δάχτυλο. «Ο άνθρωπος δεν άντεξε αυτή την αλήθεια και πέθανε από εγκεφαλικό μόλις στα σαράντα...»

Επιφωνήματα θυμού ακολούθησαν τη δήλωσή του, χωρίς όμως να τον διακόψουν: «Η συγκεκριμένη προφυλακίστηκε και αφέθηκε ελεύθερη γιατί παρήλθαν δεκαοχτώ

μήνες χωρίς να δικαστεί!» αναφώνησε ανοίγοντας τα χέρια του. «Έτσι είναι, είπαν, ο νόμος... Παρά το ειδικό του εγκλήματος, αν μέσα σε δεκαοχτώ μήνες δεν γίνει η δίκη, βγαίνεις έξω με περιοριστικούς όρους... Και έπειτα, τη συνέχεια την ξέρετε... Μια δίκη, Κύριος οίδε πότε, μ' εκείνη να καταλήγει στη φυλακή και να είναι έξω σε δεκαοχτώ χρόνια...»

«Σκρόφα!», «Στη φωτιά!», «Να σαπίσει μέσα!» άρχισαν να ακούγονται επιφωνήματα από τη γαλαρία.

Ο άντρας κατέβασε τα χέρια του και άφησε μερικά δευτερόλεπτα να περάσουν ώσπου οι μεμονωμένες κραυγές να καταντήσουν οχλαγωγία. Ύστερα, σήκωσε το δεξί του χέρι, κάνοντας νόημα να ησυχάσουν. Σαν άλλος μαέστρος, είχε τη διεύθυνση της αποψινής βραδιάς...

«Αναρωτιέμαι... Αν σας έλεγα ότι για την πράξη της φταίει τα ψυχολογικά τραύματα που κουβαλάει αυτή η γυναίκα από τα μικράτα της, η γνώμη σας θα άλλαζε; Αν σας έλεγα ότι ο πατέρας της παράτησε τη μάνα της κι εκείνη ξεσπούσε όλη την πίκρα της πάνω σ' εκείνη και τον αδερφό της, δημιουργώντας τους ανήκεστα τραύματα;»

«Καμία δικαιολογία! Τα θύματα δεν γυρίζουν πίσω!» ακούστηκε μια θυμωμένη φωνή, που μάλλον προερχόταν από τον αδερφό του συζύγου της δεσμίας.

«Οκέι... Κι αν σας έλεγα ότι, εκτός των άλλων, αυτή η γυναίκα έπασχε και από επιλόχειο κατάθλιψη;» απηύθυνε με παραπάνω βαρύτητα σε όσους τον άκουγαν. «Έχοντας πλήρη γνώση της δικογραφίας, μπορώ με βεβαιότητα να πω ότι υπάρχει σχετική διάγνωση από ψυχίατρο. Όσοι έχετε έρθει αντιμέτωποι με οποιασδήποτε μορφής κατά-

θλιψη θα γνωρίζετε τα σκοτάδια της, όπως επίσης θα γνωρίζετε και πόσο αυτή ελέγχει τις κινήσεις και το μυαλό του πάσχοντα. Λοιπόν, θα εξακολουθούσατε να έχετε την ίδια γνώμη;»

«Άμα είχε κατάθλιψη, να ζητούσε βοήθεια! Όχι να ξεκάνε όλη της την οικογένεια!» ακούστηκε πάλι η κραυγή του ίδιου άντρα, που είχε φωνάξει και προηγουμένως.

Ο Κίμων χαμογέλασε ξανά, άσχετα αν τα χαμόγελά του δεν μπορούσε να τα δει κανείς.

«Μα, για να ζητήσει κανείς βοήθεια, πρέπει να αναγνωρίζει ότι έχει πρόβλημα!» φώναξε προς τη γενική κατεύθυνση όπου ήξερε ότι καθόταν ο άντρας. «Αυτή είναι η μισή δουλειά! Υπάρχουν όμως περιπτώσεις που η ίδια η πάθηση δεν σε αφήνει να το δεις, οπότε τι γίνεται στην περίπτωση αυτή;»

«Ωραία, αυτή δεν καταλάβαινε. Άλλος στον περίγυρό της δεν έβλεπε ότι είχε πρόβλημα;» ακούστηκε η φωνή μιας γυναίκας αυτή τη φορά.

«Οι γονείς της δεν ζουν. Άρα, ποιος έπρεπε να την πάει στους ειδικούς;»

«Οι φίλοι της!», «Ο άντρας της!» ήρθαν οι απαντήσεις από το κοινό.

«Σοβαρά τώρα; Θα κατηγορήσουμε το θύμα;» αντέδρασε ο ίδιος άντρας πάλι.

«Δεν κατηγορούμε κανέναν, αλλά σκεφτείτε το λίγο... Αν ο άντρας της την είχε σύρει έστω και από τα μαλλιά στον γιατρό, μήπως το αποτέλεσμα θα ήταν διαφορετικό;»

Όπως το περίμενε, κανείς δεν απάντησε αυτή τη φορά, και ο Κίμων αναστέναξε ενδόμυχα. Λάτρευε να δημιουργεί

προβληματισμούς και αμφιβολίες που είχαν σχηματιστεί και στο δικό του μυαλό όταν εξέταζε την υπόθεση και την απόφαση που έπρεπε να λάβει. Είχε βάλει στο ζύγι όλους τους παράγοντες και είχε δυσκολευτεί πολύ να βρει τη χρυσή τομή. Οι θεατές όμως είχαν, ως συνήθως, μονόπλευρη πληροφόρηση, και χαιρόταν να τους κάνει κοινωνούς της δυσκολίας που αντιμετώπιζε κάθε φορά.

«Είστε όλοι συνηθισμένοι να τρώτε ό,τι σας σερβίρουν τα κανάλια...» παρατήρησε στεγνά. «Τώρα που γνωρίζετε και τα περαιτέρω, θέλω να μάθω, τι θα κάνατε αν ανήκατε στη δική μας οργάνωση;»

Κάποιοι κοιτάχτηκαν μεταξύ τους. Κάποιοι άρχισαν να συζητούν χαμηλόφωνα. Κάποιοι έξυναν το κεφάλι τους και οι υπόλοιποι περίμεναν με αγωνία να δουν την απόφαση που είχε πάρει εν τέλει ως αρχηγός.

Χωρίς χρονοτριβή, στράφηκε προς το κλουβί και με σβέλτες κινήσεις άνοιξε το λουκέτο. «Σήκω!» πρόσταξε τη γυναίκα με στεντόρεια φωνή, να τον ακούσουν όλοι.

Εκείνη, μην έχοντας άλλη επιλογή, υπάκουσε, παρόλο που το τρέμουλο, που είχε καταλάβει όλα τα μέλη της, τη δυσκόλευε να σταθεί.

Ο Κίμων τράβηξε απότομα την αλυσίδα με την οποία ήταν δεμένοι οι καρποί της.

«Ακολουθήσε με!» τη διέταξε πάλι και η γυναίκα έκανε όπως της είπε, για να βρεθεί λίγα μόλις μέτρα μπροστά και δεξιά από το κλουβί, σε ένα σημείο που της υπέδειξε.

Για μερικά δευτερόλεπτα παρατήρησε τους θεατές, γνωρίζοντας ότι πολλοί από αυτούς κρατούσαν ακόμα και την ανάσα τους γι' αυτό που θα ακολουθούσε στη συνέχεια...

Τους άφησε λίγο να βράσουν στο ίδιο τους το ζουμί και έπειτα κοίταξε ψηλά, νεύοντας μία φορά με το κεφάλι σε κάποιον που κανέννας άλλος, εκτός από εκείνον, δεν μπορούσε να δει. Το νεύμα του είχε άμεσο αποτέλεσμα: Ένα караβόσκοινο που κατέληγε σε θηλιά κρεμάστηκε πάνω από το κεφάλι της γυναίκας. Από εκείνα τα ισχυρά, με τον τετραπλό κόμπο, τα παλιομοδίτικα, που άντεχαν σε κάθε ένταση και αντίσταση χωρίς να σπάνε.

«Ήρθε η ώρα της κρίσης!» φώναξε. «Τι πιστεύετε ότι της πρέπει; Κρέμασμα;» ρώτησε, περνώντας με γρήγορες κινήσεις τη θηλιά στον λαιμό της και αγνοώντας τελείως το ρίγος που διαπερνούσε το λεπτό της σώμα σαν ηλεκτρικό ρεύμα, κάνοντάς το να τινάζεται σχεδόν ρυθμικά.

Την έσφιξε λίγο γύρω από το σημείο και έπειτα κοντοστάθηκε, παριστάνοντας τον σκεπτικό, με τον δείκτη του αριστερού χεριού να τρίβει το σαγόνι του. «Χμμμ... Μήπως καλύτερα σφάξιμο στο γόνατο;» πέταξε, σαν να του είχε μόλις κατέβει αυτή η ιδέα. Ταυτόχρονα, ένα χασαπομάχαιρο, που τόση ώρα έκρυβε στο εσωτερικό της μακριάς βελούδινης ρόμπας του, βρέθηκε με ταχυδακτυλουργικό τρόπο στα χέρια του και αποκεί στο σημείο κάτω από το σαγόνι της γυναίκας, ακριβώς στο ύψος της καρωτίδας.

Το βογκητό τρόμου, που κατάφερε να δραπετεύσει από το στήθος της, ενέτεινε το κλίμα αγωνίας και έντασης που είχε καταφέρει να δημιουργήσει, ενώ ήδη, με την άκρη του ματιού, έπιανε τη νευρικήτητα αρκετών θεατών που δεν αισθάνονταν πλέον και τόσο άνετα με τα τεκταινόμενα.

«Τώρα που το σκέφτομαι...» συνέχισε τάχα αναποφασιστος «κάποιος από σας προηγουμένως φώναξε στη φω-

τιά!» υπενθύμισε, κινούμενος προς την κουρτίνα που έστεκε τραβηγμένη στην άκρη της αίθουσας.

Εκεί έπιασε ένα κόκκινο μπιτόνι, που ένας συνεργάτης του είχε αφήσει γι' αυτήν ακριβώς τη δουλειά, και ξαναγύρισε κοντά στη γυναίκα, που συνέχιζε να τρέμει σαν το ψάρι, δείχνοντας ξεκάθαρα ότι δεν ήθελε πολύ για να χάσει τις αισθήσεις της. Η ψυχολογική πίεση και ο τρόμος που της ασκούσε τόση ώρα είχαν φτάσει στο ζηνίθ.

«Τι λέτε να την κάψουμε λοιπόν;» ρώτησε, αγνοώντας το γουρλωμένο βλέμμα της καθώς την περιέλουζε με το περιεχόμενο, που, ενώ χυνόταν, άφηνε την ταγκή μυρωδιά του πετρελαίου να απλωθεί στην αίθουσα σαν σύννεφο και να μπουκώσει κάθε ρουθούνι.

«Άντε, τι περιμένετε λοιπόν; Τόσες επιλογές σάς έδωσα!» απαίτησε από τους θεατές, ανάβοντας έναν αναπτήρα και πλησιάζοντάς τον επικίνδυνα κοντά.

«Σταματήστε!» άκουσε μια γυναίκα να σιριρίζει, πιάνοντας το στήθος της.

Ο Κίμων γύρισε προς τα εκεί. Το πρόσωπό της είχε ασπρίσει σαν το πανί, ενώ ήταν ολοφάνερο ότι δεν άντεχε άλλο να παρακολουθεί. Και δεν ήταν η μόνη... Οι περισσότεροι είχαν μια έκφραση φρίκης ζωγραφισμένη στο πρόσωπό τους και, παρόλο που ο αναπτήρας δεν είχε βάλει ακόμη φωτιά, το μυαλό των παρισταμένων δεν είχε κανένα πρόβλημα να φανταστεί τη συνέχεια.

Όλοι ήταν, αν όχι τρομοκρατημένοι, τουλάχιστον αποσβολωμένοι. Ακόμα και ο άντρας που φώναζε πριν με θυμό...

«Το περίμενα...» μουρμούρισε, αφού πέρασε κάμποση ώρα και αναγνώρισε παντού να κυριαρχούν η αποστροφή

και ο δισταγμός. Είχαν απλωθεί σαν χαταπόδι και είχαν αλλάξει άρδην το πρότερο κλίμα μίσους και αναθέματος που επικρατούσε στην αίθουσα.

Έτσι είναι... Λόγια ξέρουν να λένε όλοι, μα, όταν κληθούν πραγματικά να πάρουν την τύχη κάποιου άλλου στα χέρια τους, το πράγμα αλλάζει! Κάπου εκεί, άφησε τη σκέψη του να σβήσει. Άλλωστε δεν είχε νόημα να επιβεβαιώνει το ίδιο ξανά και ξανά. Δεν του πρόσφερε κάτι καινούργιο σε αυτά που γνώριζε ήδη.

Απομάκρυνε τον αναπτήρα από το πρόσωπο της γυναίκας και τον άφησε να σβήσει, σημειώνοντας τον αναστεναγμό ανακούφισης που έφτασε στα αυτιά του από αρκετές μεριές της αίθουσας. Στη συνέχεια, πέταξε πέρα το μαχαίρι και αφαίρεσε τη θηλιά, αφήνοντάς τη να κουνιέται πίσω στο κενό, σαν περίεργο εκκρεμές.

Ήταν εκείνη τη στιγμή που η γυναίκα δεν άντεξε άλλο όσα τόση ώρα είχε υποστεί. Λες κι ετούτη η θηλιά ήταν το μοναδικό πράγμα που την κρατούσε όρθια, μόλις ο Κίμων την αφαίρεσε, τα γόνατά της λύθηκαν χωρίς να τα ορίζει και με έναν ανατριχιαστικό κρότο έπεσε λιπόθυμη στο πάτωμα.

Ο Κίμων τής έριξε μια φευγαλέα ματιά και γύρισε ήρεμα προς το μέρος των θεατών.

«Οι Μύστες αποφάσισαν» ανακοίνωσε τελικά, λες και τους έκανε κάποια μεγάλη χάρη. «Η δράστης θα λάβει φαρμακευτική αγωγή για την κατάθλιψη και θα περάσει το υπόλοιπο του βίου της σε ένα κελί, παρέα με τις φωτογραφίες του άντρα της και των παιδιών της, να της θυμίζουν τι είχε και τι έχασε με τις πράξεις της. Θεωρήσαμε ότι η

βαρβαρότητα του εγκλήματος, σε σχέση με τους εξωτερικούς παράγοντες που το επηρέασαν, δεν δικαιολογούν τον θάνατό της, αλλά τον ισόβιο εγκλεισμό της. Για όλη την κοινωνία, θα θεωρηθεί ότι αυτή η γυναίκα εξαφανίστηκε. Εσείς όμως, οι φίλοι και οι συγγενείς των θυμάτων, θα γνωρίζετε ότι βρίσκεται υπό τη δική μας κράτηση, και μάλιστα με εικοσιτετράωρη φύλαξη. Έπρεπε να δείτε τι αντιμετωπίζουμε για να καταλάβετε ότι κάποια πράγματα δεν είναι τόσο απλά όσο τα θεωρείτε ακούγοντας μια είδηση... Όποιος έχει αντίρρηση με την τακτική μας μπορεί τώρα να το πει, αλλιώς ας σωπάσει» κατέληξε, μένοντας ακίνητος σε στάση προσοχής.

Τα λόγια του διαδέχτηκε στην αρχή μια απόλυτη βουβαμάρα. Σύντομα, όμως, η κατάσταση άλλαξε. Στην αρχή, δειλά χειροκροτήματα ξέσπασαν στο αμφιθέατρο, που σιγά σιγά πλήθυναν, ώσπου οι θεατές, που απάρτιζαν τον συγγενικό αλλά και φιλικό περίγυρο της οικογένειας, σηκώθηκαν όρθιοι για να επευφημήσουν και να φωνάξουν «εύγε» και «μπράβο» γι' αυτή την απόφαση. Μετά τα όσα είχαν βιώσει στο θέατρο, ήταν απόλυτα ικανοποιημένοι με το αποτέλεσμα και το έδειχναν ολόψυχα.

Ο Κίμων δεν χρειαζόταν να τους υπενθυμίσει την ποινή που θα αντιμετώπιζαν αν ποτέ μιλούσαν ή πρόδιδαν την οργάνωση και όσα τα μάτια τους είχαν δει απόψε. Όλοι ήξεραν τη σημαντικότητα του να παραμείνει η δράση της οργάνωσης μυστική και όσοι δεν γνώριζαν φρόντιζαν οι άλλοι να τους ενημερώσουν γι' αυτό. Άλλωστε, το έβλεπε, δεν χρειάζονταν και πολλή πειθώ. Γι' αυτούς η οργάνωση αποτελούσε θεόσταλτο δώρο, αφού, αντίθετα με την πο-

λιτεία, φρόντιζε για την πραγματική δικαίωση των θυμάτων...

Το αίσθημα έξαψης, ανακούφισης και ευφροσύνης που τώρα διαχεόταν στον χώρο, υπερκαλύπτοντας κάθε προηγούμενο φρίκης, πλημμύρισε και τον ίδιο σε κάθε κύτταρο του κορμιού του. Αυτό συνέβαινε κάθε φορά που ο λόγος ύπαρξης της οργάνωσης όχι μόνο επιβεβαιωνόταν, αλλά και ενισχυόταν.

Εξάλλου, όρια δεν υπήρχαν γι' αυτούς. Ούτε νόμοι και κανόνες, παρά μόνο όσους επέλεγαν να θέσουν οι ίδιοι στον εαυτό τους. Και ακριβώς επειδή κανείς δεν γνώριζε την ύπαρξή τους, η οργάνωση είχε τεράστια και αστείρευτη δύναμη, τέτοια που ούτε αρχηγοί κράτους ούτε καν οι βασιλιάδες, ανά τον κόσμο, δεν μπορούσαν να ισχυριστούν ότι απολάμβαναν...

ΟΙ ΜΥΣΤΕΣ

«Πόσες φορές ισχυριστήκατε ότι κάποιος δράστης ήθελε κρέμασμα; Πόσες φορές εκφράσατε την άποψη ότι η θανατική ποινή θα έπρεπε να υπάρχει ακόμη στην Ελλάδα για ορισμένα εγκλήματα; Και πόσες φορές φωνάξατε ότι τα ισόβια πρέπει να είναι πραγματικά ισόβια;»

Μέσα από τη μάσκα που κάλυπτε όλο του το πρόσωπο, χαμογέλασε στραβά. «Για να δούμε, ποια θα είναι η αντίδρασή σας τώρα που θα κληθείτε να αποφασίσετε;»

Οι Μύστες, μια οργάνωση που υπηρετεί τον μαθηματικά ορισμένο κανόνα της Χρυσής Τομής, έχει αναδυθεί από την αφάνεια για να αποδώσει τιμωρία ανάλογη του εγκλήματος. Όρια δεν υπάρχουν γι' αυτή. Ούτε νόμοι και κανόνες. Τα μέλη της οργάνωσης υπακούν μόνο σε όσους επιλέγουν να θέσουν οι ίδιοι στον εαυτό τους.

Ο Δημήτρης Χατζηλαδάς, σε συνεργασία με την ΕΥΠ, θα κληθεί να διεισδύσει στην οργάνωση με σκοπό να την εξαρθρώσει.

Κόντρα σε όλες τις προβλέψεις, τα στοιχεία αλλά και την ίδια την κοινωνία που, ως επί το πλείστον, υποστηρίζει τη δράση των Μυστών, οι συνεργαζόμενες αρχές, Ελλάδας και εξωτερικού, πρέπει να κάνουν το καθήκον τους.

Υπάρχουν, όμως, και κάποια παιχνίδια που δεν έχουν νικητές...

